

[Formanden.]

Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om Danmark's ratifikation af konventionen om traktatretten af 23. maj 1969.

(Andre selvst. forslag nr. IL. Fremsat 12/12 75).

Forslaget sættes til forhandling.

Robert Pedersen (S):

Den socialdemokratiske gruppe anbefaler, at vi ratificerer konventionen om traktatretten af 23. maj 1969 ud fra det grundsigte, at det vil være lykkeligt ikke mindst for et lille land, at der på så mange områder som muligt eksisterer retlige forhold mellem nationerne.

Jeg skal i øvrigt ikke uddybe det, for hermed kunne jeg komme til at afsløre, at der er væsentlige passager i denne folkeretlige problematik, hvor folketingsmænd burde have lidt manuduktion på forhånd.

Biltzing (V):

Traktatretten er et af folkerettens mere dunkle områder. Enhver kan jo nævne eksempler, hvor en traktat indgået under højtidelige former ikke fik nogen som helst virkning efter sit indhold eller simpelt hen blev revet i stykker af den ene part. Ønsket om aftaler på traktatrettens område opstod tidligt, men det blev ved ønsket. Dog har der vel særligt efter den anden verdenskrig udviklet sig en art sædvane omkring traktaters indgåelse, om forbehold i forbindelse med traktatafslutninger, om traktaters ikrafttræden og anvendelse, om fortolkning af traktater, om disses ændringer og ophør og eventuelle ugyldighed. Med disse sædvaner som grundlag afholdtes i Wien en FN-konference i 1968 og 1969 med henblik på en kodificering, en skriftlig formulering, af traktatretten. I konferencen deltog 110 lande, og den resulterede i konventionen om traktatretten, der nu foreslås ratificeret for Danmarks vedkommende.

Jeg kan nok erklære mig enig med udenrigsministeren, når han i sin fremsættelses-

tale betegner konventionen som et betydningsfuldt fremskridt i bestræbelserne på at få folkerettens almindelige regler om traktater formuleret, men jeg ville nu nok gå et skridt videre og betegne konventionen som et betydningsfuldt fremskridt i bestræbelserne på at få folkeretten formuleret i almindelighed.

Jeg har bemærket, at Danmark har til hensigt at tage et generelt forbehold med hensyn til forpligtelserne ifølge bestemmelserne om bilæggelse af tvister over for de stater, der beklageligvis har taget forbehold over for to væsentlige i konventionen fastlagte bilæggelsesprocedurer, nemlig afgørelse ved Den internationale Domstol eller ved voldgift efter indbringelse af enhver af parterne. Dette forbehold og ratifikationen i det hele taget kan venstre tilslutte sig, og jeg anbefaler forslaget.

Arentoft (FP):

Fremskridtspartiet kan ikke have noget imod, at folketinget meddeler sit samtykke til, at Danmark ratificerer den på De Forenede Nationers konference i Wien i 1968-69 vedtagne konvention om traktatretten af 23. maj 1969.

Selve denne traktat om, hvorledes man udfærdiger traktater, må vel siges at være et ualmindelig grundigt stykke arbejde. Der er næsten ikke det, der ikke er taget hensyn til. Man kan se efter, hvorledes en traktat skal overholdes, som det er anført i artikel 26:

„Enhver ikraftværende traktat er bindende for dens deltagere og skal opfyldes af dem i god tro“.

I artikel 42 kan man læse om f.eks. traktaters gyldighed og forbliven i kraft og i artikel 54 om ophør af eller tilbagetræden fra en traktat i henhold til dens bestemmelser eller med deltagernes samtykke. Artikel 56 er nok så interessant, idet den taler om opsigelse af eller tilbagetræden fra en traktat, der ikke indeholder nogen bestemmelse vedrørende ophør, opsigelse eller tilbagetræden. Det bør nok være noget, som man skal være opmærksom på, at der i enhver traktat bør være en form for opsigelsesvarsel. Det forsynder man sig ofte imod ved traktatindgåelser. Artiklerne 50, 51 og 52 er også nok så interessante, idet man ikke behøver at være bundet af en traktat, såfremt der er tale om, at man har bestukket